

*Zeebrugge, februari 2015*

Op de ruwe, natgeregende keien van de laad- en loskade nabij dok veertien stond een oude Mercedes 250 SL Coupé. Het goed onderhouden voertuig was makkelijk vijftig jaar oud en de stationair spinnende motor gaf hik noch hapering. Het gave koetswerk was olijfgroen en door geen enkele roestvlek bespat. De banden hadden een zwarte kern en een witte buitenkant en het centrum van de cirkel was een netwerk van fijne chromen spaken, met in het midden het grijze, metalen logo op een egaal zwarte achtergrond. De spaken leken lukraak en kriskras op het wiel gegooid, maar wie wat dichterbij keek, ontwaarde een ingenieus vlechtwerk in een patroon van hoog niveau waar duidelijk diep over was nagedacht.

De spaakjes waren beslist nog niet lang ervoor gepoetst en blonken nu van het regenwater. Zoals de rest van de auto trouwens. Iets aan de zorg en de liefde voor de wagen gaf zekerheid dat de volgende politoerbeurt niet zo lang meer op zich zou laten wachten.

In de auto, aan de passagierskant, zat een man. Het fris gekapte haar en het modieuze, verzorgde stoppelbaardje verrieden ijdelheid en hoogstwaarschijnlijk een zeker niveau van rijkdom. Hij leek een jaar of vijftig. Ondanks de druilerige motregen en het dikke, grijze wolkendek, droeg hij een zonnebril. Een model met zwaar montuur en grote glazen. Hij had een stuurse, grimmige trek om de mond en leek naar iets in de verte te staren.

De man was Aster Podzim.

Podzim had het voor mekaar. In ieder geval financieel dan, want zijn fysieke verschijning was geenszins een optische illusie. Hij was rijk. Niet met een vermogen dat deed duizelen. Daar zouden zeker nog wel wat jaren en hopelijk een handvol lucratieve deals overgaan.

Maar toch.

Geld was geen bekommernis voor hem. Dat hij er niet genoeg van zou hebben, in ieder geval. Als je actief was in zijn sector, dan was geld uiteraard iets waar je voortdurend mee bezig was. Welke transacties brachten hoeveel op? Hoe kon hij van geld nog meer geld maken? Welke investeringen en liaisons konden zijn bankrekening verder spekken?

Als je dat bekommernis mocht noemen, dan was het dat in zijn geval misschien toch. Maar negatief klonk het niet. Verre van. Het was meer als een tafel vol toespits en niet kunnen beslissen wat je op je boterham wil smeren. Luxebesognes en zo. *First-world problems*.

Aster keek naar de twee mannen. Ze stonden een metertje of twintig voor de auto, in de miezerregen, een wat geanimeerde discussie te voeren. De oudste van de twee gesticuleerde breed en had een gejaagde blik in de ogen. Iets in die oogopslag liet vermoeden dat hem net geen al te gunstige tijding was gebracht.

De andere man, de jongste, leek wat voor argumenten of rechtvaardiging hij van de andere ook moest aanhoren, met een zelfzekere dedain weg te wuiven. De gebaartjes deden wat nuchterig aan.

Het begon harder te regenen en Aster wond zich voorzichtig wat op. Hij wilde dit zonder verder gedoe achter de rug hebben. Hoe langer dergelijke dingen aansleepten, hoe groter het risico op mislukkingen of complicaties werd.

Dikke druppels klonken ondertussen als kogelinslagen op het fijne koetswerk. Hij mocht er niet aan denken dat er straks hagel zou volgen alvorens hij de kans had gekregen de auto ergens binnen te parkeren. Water was een ding, maar hagel kon écht schade toebrengen.

Stress was echter niet iets dat aan Aster te merken viel. De volle, harde jaren in deze business hadden hem immuun gemaakt voor al te heftige emoties. Die waren in de eerste plaats nergens voor nodig, want in een wereld van zuiver zakelijke transacties en pure hebzucht zaten ze lelijk in de weg. In diezelfde wereld, in hoofdzaak bevolkt door patsers, ego's en korte lontjes, waren al te heftige emoties trouwens levensgevaarlijk.

Het pistoolschot klonk hard maar dof en daar had het feit dat hij in de auto zat, met gesloten deuren en ramen bovendien, alles mee te maken. Aster hield wel van een pittig vuurgevecht op zijn tijd en iemand omleggen had hem nooit positief noch negatief aangevoeld. Dat noodzakelijke gebrek aan emoties, weet je wel. Maar als hij het kon vermijden rechtstreeks betrokken te zijn, waarom zou hij dat dan niet doen?

Hij spiedde even tersluiks onder de zonneklep door en zag hem liggen. De rat.

Archie Gallagher. Een oude, Ierse rotzak die een paar jaar geleden uit Engeland was overgewaaid en die het Aster en zijn familie niet bepaald makkelijk had gemaakt. Hij had zich met dure woorden en hoogmoedige taal in de dichte kring rond Aster binnengeluld en hem allerlei lekkers beloofd. Daar was Aster niet ingetuind. Zoveel ervaring en gezond wantrouwen had hij wel.

Hij had Gallagher eerst wat onnozeliteiten laten regelen voor hem. Wat uithalers arrangeren, boodschappen bezorgen, dat soort ongein. Op die manier

had hij geprobeerd om Gallagher te peilen. In te schatten met wie hij te maken had. Maar de kerel kletste te veel. Veel te veel. Hij beuzelde een eind weg tegen alles en iedereen en zondigde wat Aster betrof schromelijk tegen het allereerste beginsel in hun branche. Discretie.

Discretie was meer dan essentieel om de zaken te doen die hij wilde doen. De zaken die er wat hem betrof toe deden en die wat opbrachten. Het was nooit een goed idee om je concurrenten slimmer te maken dan ze waren en geen enkele zakenrelatie, zelfs niet de kleinste garnaal, hield van een muil die nooit stilstond. Storende ruis op de achtergrond, die gesprekken kon verdrinken en elementaire informatie kon vernietigen. Om het nog niet te hebben over de besliste mislukking van de meeste transacties in geval van te veel en te luid gekwaak.

De beslissing om Gallagher vriendelijk, maar helder duidelijk te maken dat er van wat voor samenwerking ook geen sprake meer kon zijn, was een week geleden al genomen.

Maar toen besloot die idioot plots een versnelling hoger te schakelen en even een slagje te slaan. Hij had geprobeerd, achter de rug van Aster om, wat extra zakcenten te verdienen. Centen die feitelijk Aster toebehoorden. Diefstal dus. Niets meer en niets minder. Een domme uitglijder, een lachwekkende dwaling eigenlijk, want daarvoor zat Aster al te lang in het vak. De Engelsman had twee loyale vazallen van hem in vertrouwen genomen en geprobeerd hen te overtuigen van het feit dat Aster bedriegen een goed idee was als ze er zelf iets aan konden overhouden. Zo'n imbeciel was het.

Veel keuze had hij dus niet gehad, vond Aster van zichzelf. Niets doen zou zijn tegenstanders het signaal geven dat Aster zacht werd. Dat hij te bedriegen viel. En dat kon niet. Het moest kristalhelder zijn en blijven dat er met Podzim en de zijnen nog steeds niet te spotten viel. Dat daar geen misverstand over kon bestaan.

Gallagher lag op zijn zij en Aster zag de damp van zijn lichaamswarmte omhoog kringelen. Het was alsof hij smolt, bedacht hij plots. Een lachje hoefde hij niet te onderdrukken bij die gedachte, want zoiets overkwam hem zelden. Zelfs niet als de situatie dermate grappig was en erom vroeg.

Zo was Aster Podzim niet. Lachen deed hij slechts incidenteel. Nooit eigenlijk, nu hij er een paar seconden langer over nadacht.

De hoek waarin het lichaam van Gallagher lag, was verregaand onnatuurlijk, maar dat hoefde niet te verbazen. Gezien het feit dat hij net was doodgeschoten, dan. Wie willens en wetens tegen de grond gaat, zet zijn of haar handen, schraagt zichzelf wat. Probeert op de ene of de andere manier de val te breken. Wie ondertussen het tijdelijke voor het eeuwige heeft gewisseld, trekt zich daar bitter weinig van aan en valt waar het lichaam vallen wil. Flatterend of niet.

Gallagher droeg een dikke, ribfluwelen broek, een belachelijk opzichtig leren jack en aan zijn voeten spuuglelijke, moderne sportschoenen. Hij was